

Helvetin Kesä

**Perkeleen Temppelin
uutiskirje 2026**

Esimanaus

Anno Satanae 2026

in nomine templum Diaboli et spiritus inferni, animus omnium

Perkeleen Tempppelin epävirallinen sekä epäsäännöllinen uutiskirje on ollut tauolla nyt vuoden, viimeinen uutiskirje on Helvetin Talvi vuodelta 2024. Elettiin synkkää vuoden loppua 2025 kun allekirjoittanut päätyi harmittelemaan, että kolme vuotta jatkunut uutiskirje lakkasi ilmestymästä. Niin kuin kovin usein yhdistys- ja yhteisötoissa, kaikki näkyvä toiminta on usein hyvin harvojen ihmisten harteilla, ja kun harvoista yksi tiputtaa hanskat tai tippuu rivistä, on vaikutus huomattava. Oma aikaansa yhteisölle käyttävän ihmisen menetys on aina tragedia, koska yhteisön näkyvät toiminnot – kuten vaikkapa uutiskirje – pohjautuvat usein sitä vastuuta hoitavan ihmisen kiinnostuksille ja taidoille.

Ajattelin pitkään, että en kirjoita itse tätä esipuhetta. Kirjoittaminen on ollut pitkään vaikeaa ja vaivalloista, enkä suoraan sanottuna aina ole ollut varma, että jos vielä proverbiaaliseen kynään tartun, kirjoitanko enää mitään muuta kuin surulauluja tai itsemurhaviestejä. Mutta istuessani tässä lämpimässä illassa katsellessani valon hiipumista, huomaan sisälläni liikehdintää, halun luoda jotain. Me olemme laji, joka on kehittänyt äärettömän monimutkaisen keinon kommunikoida abstrakteja ja komplekseja ajatuksia toisillemme. Kykenemme keskustelemaan niin astrofysiikasta, taivaankappaleiden ja pienintäkin hiukkasta pienempien teoreettisten kappaleiden liikkeistä. Me kykenemme muodostamaan ajatuksia ja argumentteja hyvyydestä ja pahuudesta, voimme arvioida yhteiskunnallisia rakenteita jotka ovat niin monimutkaisia että tarvitsemme erillisen ammatikunnan tulkkamaan meille sitä. Kykenemme kertomaan tunteista, mielenliikutuksista ja luomaan taidetta äänellämme. Ja me voimme luoda näitä niin itsellemme kuin toisillemme. Hyvässä tai pahassa, me olemme sosiaalinen laji, moni luomuksistamme pääsee oikeuksiinsa vasta toisten katseen tai arvion alla. Ja siksi tämäkin uutiskirje vielä julkaistaan – ainakin kerran.

Siispä, vailla tämän ylevämpää esipuhetta, toivotan teidät tervetulleeksi Helvetin Kesään 2026. Minä nousen paikaltani kun illat pimenevät, itselleni etukäteen kaivamastani haudasta, ja tartun siihen kynään, jota kohtaan olen pitkään tuntenut pelkoa ja epä mukavuutta. Nouskaa kanssani, jättäkää taaksenne menneisyyden pelot, surut, väärinymmärrykset, loukkaukset ja kahnaukset. Vetreyttäkää vartalonne, tuntekaa oma voimanne, te olette elossa! En kehota jättämään taaksenne vihaa, viha on se osa teitä, joka puolustaa itseyyttänne, saa nousemaan vastarintaan, heristämään nyrkkiä natsille, pomolle, taivaalle ja luomakunnalle. Tämä numero on omistettu voimaantumiselle sekä voimalle – energialle, joka auttaa meitä muovautumaan ja muovaamaan maailmaa.

-Eiwaz

Harhaanjohtajan tervehdys

Arvon toverit lankeemuksessa - te häpeämättömät ja hirttämättömät lurjukset, jotka kaikessa kaihdatte kaitaa polkua! Kirjoitan teille kaikille laiskoille ja saamattomille, jotka omaa lihaanne lyyllittelette mukavuudenhaluisessa horroksessa.

Tietäkää, etten lähesty teitä puritaanin palolla, sättien syntejanne ja patistaen toimeliaisuuteen - pois se minusta! Olenhan itse syntisistä suurin ja viitseliäisyyttä vailla. Tässä maailmassa, jossa protestanttinen työmoraali pakkosyötetään yhteiskunnallisena tukirankana, nostan minä ensimmäisenä jalat protestina pöydälle ja jos joku kysyy mitä teen työkseni, vastaan virnistäen "Mahdollisimman vähän!" Kuolema meidät kuitenkin lopulta korjaa, häpeä olisi työtaakan alle tukehtua.

Laiskuutta turhaan parjaavat kahdenlaiset houkat; uskonsa sokaisemat ja kapitalismin höynäyttämät - surkeimmat yksilöt ovat näistä molempia! Kristityt paheksuvat tapansa mukaan kaikkea ihmiselle luontaista ja tarpeellista, onhan itsensä kieltäminen keskeistä heidän sairaalle eetokselleen. Kapitalisti puolestaan pöhinöi loputtoman talouskasvun kiimassaan ja kavahtaa kaikkea mikä ei tuota lisäarvoa osakkeenomistajille. Kummallekin inhimillinen hyvinvointi on arvotonta ja väistämättä uhrattavissa suurempien (markkina)voimien alttarilla.

Totisesti laiskuutta pahaksi parjataan, eikä suotta! Onhan kevätväsymyksen ja päiväunien raukea ruhtinas aktiivinen uhka tälle suorituskeskeiselle pahoinvointiyhteiskunnalle. Belphegor on hänen infernaalinen nimensä ja lukuisat hänen lahjansa ihmiskunnalle! Hänen ovat levänneen mielen keksinnöt ja arkea helpottavat innovaatiot. Hän lahjoitti pyörän ihmisille, jotka selkä vääränä kantoivat painavia taakkoja. Haudutetut pataruoat ovat hänen ehtoollisensa ja kiireettä kypsynyt viski hänen juomansa. Unikot, hamput ja sammaleet kasvavat hänen alttarillaan. Ilkeästi kristityt demonologit kuvaavat hänet pöntöllä kyykkimässä, ikään kuin rauhassa paskominen olisi suurtakin syntiä - pyhimykset voi siis tunnistaa tulehtuneista peräpukamistaan ja sepä selittääkin yhtä jos toistakin noista happaman ilottomista hurskastelijoista.

Varokaa kuitenkin päästämästä Belphegoria valta-asemaan elämässänne, sillä kaikkien Hornan ruhtinaiden tavoin on hänkin yksinvaltiaana hengenvaarallinen.

Hallitsematon laiskuus kasvaa apaattisuudeksi ja tylsämielisyydeksi - kriittisen ajattelun, luovuuden ja ihmissuhteet kun voi ulkoistaa tekoälylle. Flegmaatikko sietää vaikka maailmanpaloa, kunhan bongistakin löytyy poltettavaa. Satanisteina olemme intohimoista ja kiihkeää laatua; harvemmin hillityn ja turvallisen äärellä viihtyviä tapauksia. Itse en tunnista riittävän mittaa, ellen tunne ylenpalttista kohtuuttomuutta. Kehotan siis teitä jälleen löytämään omat uomanne ja mukavuuden mittanne. Karkottakaa puritaanit paristanne, vaan varokaa myös Belphegorin paulaa.

Heinrich Hiljander

Perkeleen Tempelin harhaanjohtaja

Minun uskontoni

Synnyin aikoinaan luterilaisperheeseen, jossa äitini uskoi omalla tavallaan Jumalaan mutta isäni oli ateisti. Sain kuitenkin meille monelle tutun perinteisen kasvatuksen, koska olihan hänkin luterilaisen kasvatuksen tulos. Kotonani ei onnekseni juurikaan uskonnosta puhuttu, mutta opin kristinuskosta paljon tarhoissa ja yksityisissä hoitopaikoissa. Monissa paikoissa esimerkiksi rukoiltiin ruokailua ennen ja ohjaajat saattoivat keskenään puhua lasten kuullen ääneen uskonnosta. Täten minulle kehittyi omanlainen lapsenusko Jumalaan, jota kesti yli 5 vuotta, kunnes jotain radikaalia tapahtui. Vanhempani päättivät erota. Hetken aikaa ajattelin heidän palaavan vielä yhteen, mutta kun tajusin ettei näin tule käymään, päätin tarttua viimeiseen keinooni. Eräänä päivänä tarhassa jäin välitunnilla pihalla olleeseen mökkiin yksin, jossa päätin polvistua mökin ikkunan eteen rukoukseen. Muistan tuijottaneeni itkien aurinkoa kohti rukoillen, että Jumala saisi vanhempani palamaan yhteen. Hieman tämän jälkeen isä tuli käymään äidin luona. Ajattelin, että rukoukseeni oli vastattu. Kuitenkin isä päätti ilmoittaa äidillen lopullisesta erosta. Tällöin kirosin Jumalan ilmoittaen hänelle; En usko sinuun, sillä sinä olet minut pettänyt!

Tämän jälkeen aloin elää ateistina. Koulussa muistan käyttäytyneeni pilkkaavasti uskontoa kohtaan. Kun opettaja johti luokkaa sen ajan tapojen mukaisesti ruokarukouksessa,

laitoin käteni ristiin mutta pyörittelin kuitenkin vain peukkujani. Ja kun meidän tuli toistaa rukous sanasta sanaan, mutisin minä hiljaa jotain omia hävyttömyyksiäni. Kuitenkin siten, että vaikuttaisin rukoilevani, jotta en joutuisi ongelmiin. Ruokapöydässä kavereitten kesken oli tapana pilkata uskontoa toistamalla isältäni opittua ruokarukousta, josta olin kuullut, kun hän oli jutellut veljensä kanssa nostalgisoiden. ”Kiitos Jeesus ruuasta, kokit saa haistaa vitut!” Se oli omasta mielestäni sopiva tapa ivata uskontoa. Epätodellista hahmoa kiitetään ivallisesti, kun taas todellisia kokkeja pilkataan vitsin toimivuuden takia.

Elin pitkään muutoin hyvin rauhallista elämää uskonnon suhteen, kunnes eräänä päivänä viidennellä luokalla uskonnon tunnin aikana otin yhteen naisopettajan kanssa, joka oli kunnan hihhuli. Hän esitti meille vaikean eettisen kysymyksen. ”Mitä tekisitte, jos pitkän parisuhteen jälkeen kumppaninne päätyisi koomaan ja täten hengityskoneeseen?” Hän alkoi käydä erilaisia ajatuksia läpi, jotka puolsivat kumppanin hengissä pitämistä, ja kysyi muilta mielipiteitä. Luokkakaverini olivat kuitenkin tilanteessa nolostuneena hiljaa. Tällöin minä viittasin ja sain luvan vastata. ”No ei hän ole enää tietoinen eli elossa, joten vetäisin töpselin irti”. Opettajani raivostui ja eri keinoin kyseenalaisti mielipiteeni. Kun hän ei kuitenkaan saanut minua muuttamaan mielipidettäni, niin hän päätyi kiroamaan minut

Jumalan nimessä. Tällöin minä nauroin ja totesin ”ihan sama, ei sitä ole edes olemassa”. Erikoista kyllä oppitunnin päätyttyä pääsin lähtemään kotiin. Ihan kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Tästä lähtien olin omaksunut uuden persoonan: raivo ateisti. Osasin käyttäytyä eri tilaisuuksissa, esim. joulukirkossa, hyvin, mutta jos joku uskalsi minulle paasata uskonnosta saati kertoa uskovansa, niin ivasin heidät tyhmäksi uskoessaan joulupukkiin verrattavaan taikahahmoon. Aikuisena ja varttuneempana tajusin, ettei tästä ollut minulle mitään hyötyä. Muutin näkökulmaani. Hyväksyin, että jotkut saattoivat uskoa. Aloin myös käymään asiallisia keskusteluja uskovien kanssa. Halusin tietää yleisesti miksi ja miten ihmiset päätyivät uskomaan. Erästä kertomusta en unohtanut. Ateisti kertoi kärsineensä yleisesti huonosta elämästään. Eräänä yönä hän oli kuitenkin nähnyt unen, jossa hän oli itse kolmannessa persoonassa, jolle enkeli oli ilmoittanut olevansa Jumalan lähettämä ja auttavansa häntä pääsemään vaikeuksista yli. Hän kävi keskustelun enkelin kanssa ja onnistui ratkomaan ongelmansa. Herätessään hän oli kokenut asiat paremmaksi ja alkoi elämään uskovaisena. Vaikka koin asian hölmöksi, niin kysyin itseltäni ”kuka minä olen kieltämään toisen henkilökohtaisen uskon kokemuksen?”. Oma mieleni avartui; jos kokisin jonkin näyn niin miten voisin sen itseltäni kieltää?

Aloin elää agnostista vaihetta, En varsinaisesti yrittänyt hakea uskon kokemusta, mutta olin sille avoin ja aloin tutkia eri uskontoja. Suomalaisen alkuperäisuskonnon kohdalla ajattelin, että miten hienoa olisi, jos tämä edelleen olisi meidän oma virallinen uskontomme. Samaan aikaan olin kuitenkin pettynyt, että nähdessäni sen hienouden, en saanut itseäni uskomaan siihen teistisesti. Rationaalinen mieleni ei vaan siihen taipunut enkä täten voinut itseäni pakottaa uskomaan. Tämän jälkeen jätin pettyneenä uskontojen tutkimisen.

Jonkin ajan jälkeen päätin kuitenkin jatkaa tutkimuksiani. Mietin mitä minulta oli vielä jäänyt tutkimatta. Silloin muistin erään tabun uskonnon, satanismin! Tunsin oloni ensin oudoksi ja jännitin onko edes sopivaa tutustua aihepiiriin. Päädyin kuitenkin ratkaisuun, että “mitä sillä väliä, en minä tästä kenellekkään kerro”. Aloitin ensin tutkimaan hyvin yksinkertaisella tavalla. Löysin netistä luettavia artikkeleita, kuten The Satanic Templestä kertova teksti. Lukiessani sitä hämmästyin “miten voin olla samaa mieltä tämän uskonnon kanssa! Olenko tullut hulluksi vai... Onko tässä sittenkin järkeä?!” Omaksuin TST:n tyylisen satanismin aatteet ja lähdin syvemmälle tutkimusmatkalle. Halusin tietää, että löytyykö Suomesta satanismia. Tiesin kyllä historiasta yksittäisiä tapauksia, mutta yllätyin tajutessani, että oli olemassa oikea järjestö: Perkeleen Temppele! Aloin lukemaan PT:n sivuilta artikkeleita läpi, jonka lisäksi

aloin kuuntelemaan “Sunnuntai Satanistia”. Hämmästyin miten samanlainen mutta silti erilainen PT oli suhteessa TST:hen. Opein Satanismista paremmin ja vieläpä suomeksi Piin ja Suuren Harhaanjohtajamme Henri Hiljanderin avulla- Tajusin, että “ei nämä satanistit mitään pelottavia ihmisiä ole, vaan hyvällä tavalla “normaaleja outolintuja””. Podcastin kuuntelun aikana tajusin miten TST oli kuitenkin aikalailla poliittinen järjestö. En kokenut enään yhteyttä TST:hen ja samalla PT:kin tuntui kaukaiselta lisäinfon puuttuessa. (Tämä oli ennen kuin tajusin liittyä Discord-ryhmään).

Muistin kuitenkin kuulleen “vanhasta ja vanhentuneesta järjestöstä” (Church Of Satan eli Saatanan Kirkko) ja sen “tyhmästä, jo kuolleesta johtajasta” (Anton Zsador LaVey). Vaikka olin kuullut paljon dissausta TST:ltä CoS:sta, niin päätin paremman puutteessa tutustua aiheeseen. Lyhyesti kerrottuna: aloin kuuntelemaan CoS:n jäsenen podcastia (Satansplain) ja tajusin tämän olevan ns. Alkuperäinen ja aito satanistinen kirkko (pl. Kristittyjen syyttämät ja vainoamat “hereettiset” järjestöt). Koin hyvin nopeasti samanmielisyyttä järjestön kanssa. Aloitin lukemaan Laveyn Satanismin teoksia ja samanmielisyys sen kuin vain lisääntyy! Huomasin pitäväni itseäni Satanistina. Olin alkanut käyttämään Baphomet-kaulakorua ja ominut tapoja, joita näytin rohkeasti julkisesti. Tervehdin “pirun sarvilla” tai “As Above So Below”-käsimerkeillä välittämättä mitä siitä ajatellaan.

Nyt koen olevani täysiverinen ateistinen Satanisti, joka seuraa pääsääntöisesti Church of Satanin oppeja, mutta sydämeni kuuluu Perkeleen Temppelelle sen jäsenenä. Olen myös lopettanut agnostisen etsiskelyn ja hyväksynyt hyvillä mielin ,ettei mitään jumalhahmoja ole olemassa. Nämä asiat ovat selvästi elämäni parantaneet! Satanismi ja siihen liittyvien asioiden oppiminen jatkuu edelleen. Muistakaa: Satanisti ei hyväksy uskoa sokeasti kuin lamma, vaan opiskelee itsenäisesti ja kriittisesti uskonsa asiat! Tieto on Voimaa! Hail Satan!

Ginman